

Ciril Zlobec

POPOLN ČLOVEK

Če bil bi slep,
bi želel si vsaj enkrat videti, kje sem;
če bil bi nem,
bi želel si, da bi nekoč, kdajkoli,
z vriskajočimi rokami, kot otrok,
pospremil prvi let besede
iz ne več jalovega gnezda svojih ust;
če s plahostjo bi bil zaznamovan,
sam s sabo bi v areni svojih sanj se rúval
in ploskal zmagujočemu razumu;
če nasilnost bi se mi razmrežila po žilah,
vsak da bi se razveselil svojih rok,
razžrtih do krvi od njenih razbrzdanih uzd;
če bi za slo ljubezni
kot za fatamorgano po kolenih hlupal,
vsaj s ciljem pred seboj bi se slepil,

tako pa sem samo popoln človek:
miren, dober, ljubljen in ljubeč,
nesrečen do obupa v svoji sreči.

BESEDA III

Vso te imam in te ne najdem,
da bi bil, kar sem in moram biti.
Umiraš hkrati z rojstvom
in si prvi ali zadnji utrip v življenju
zmerom le nečesa drugega.

NE TAKO! kričim v to brezodmevno goro časa,
v ta naš nedeljski brezodmevni vikend: NE TAKO!

in čutim, da je to beseda, ki je hkrati
rojstvo in smrt, potem
nič drugega.

In vendar vem, da je dolžnost kričati,
povedati besedo,
ki tudi sama je življenje,
saj ne morem biti vse življenje
le gol človeški glas.

Zato te iščem,
iščem te s pomenom,
ki je en sam,
edini,
moj
in vseh drugih,
ne le gol človeški glas.

Vso te imam, beseda,
pa ne morem krikniti.

Kje je moj glas,
moj goli človeški glas?